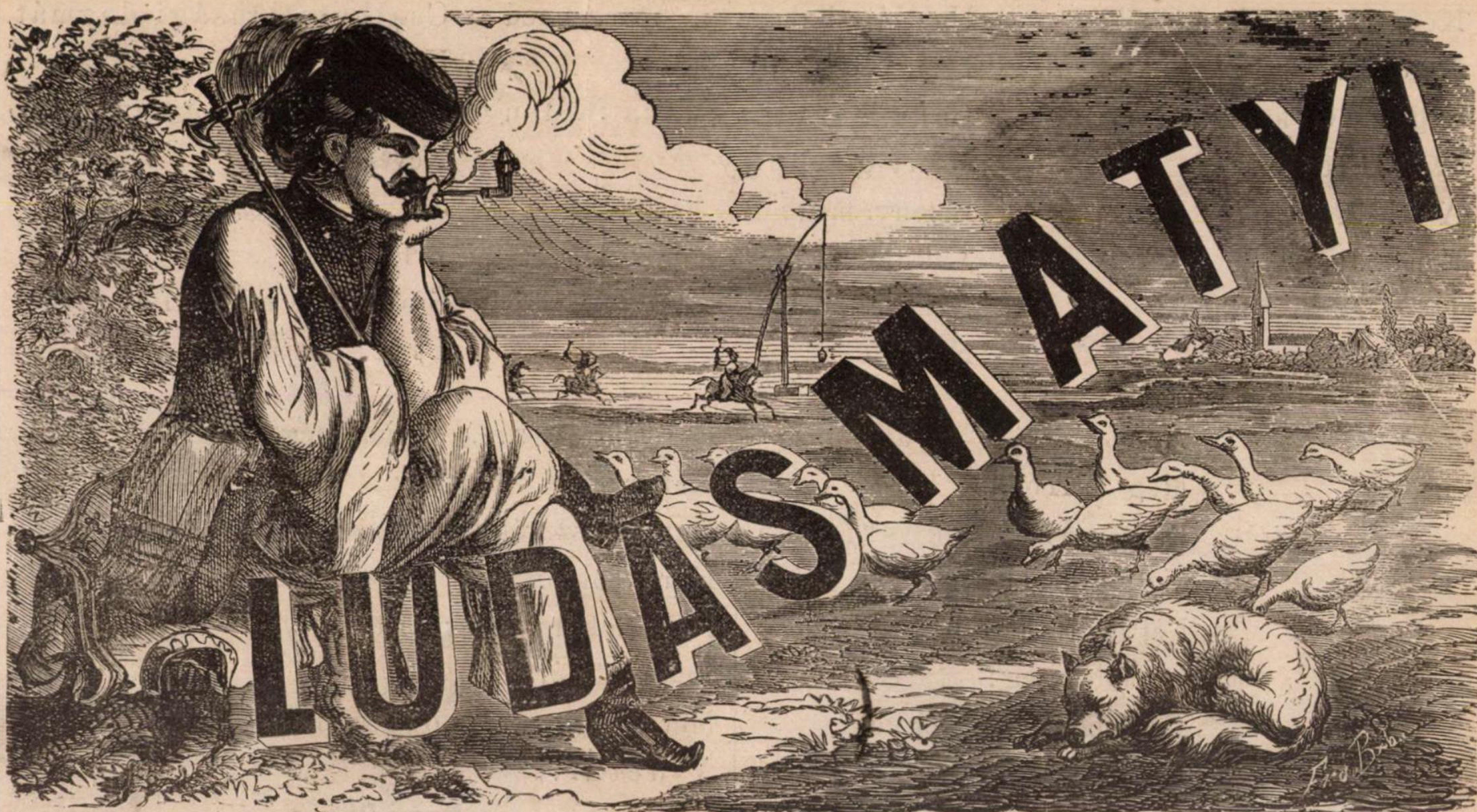

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasàrnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, szept. 3-n
1871.
36. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Vàrosháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely ,Ludas Matyi'-nak van szánva.

Qui tacet....

Kegyelmes úr, vallásügyér
Pauler!
A dolognak folyása biz
Pauper!
Sehogyse megy a nevelés
Kereke,
Sántit, biceg, elfogyott az
Ereje!

Nincs férfiu izráelben
Bizony nincs;
Ki ne tudná, hogy a törvény
Drága kincs!
Decsak ugy ám: ha holt betü
Nem marad!
Mert úgy sikert senki vele
Nem arat!

Nekünk is vón' nevelési
Törvényünk!.....
Csak az a baj, hogy mellette
Tömjénünk
A haladás oltárán nem
Illatoz,
Haneminkább Tritytrotyéknek
Kamatoz!

Szegény meghalt elődöd hogy
Ha látná,
Talán ujra zörgetne a
Halálnál?
Hogy vigye el, hogy ne lássa
Szülöttét . . .
Kezed alatt lehellni ki
A lelkét!

Mit is csinálsz? az időt el
Hogy töltöd?
A tengernyi fizetést csak
Elköltöd!
Nap-nap után múlik ámde
Ez alatt
A tanügy sajus placeti
Nem halad!

Halad inkább a bigottság
Előre,
Ki is ér már maholnap a
Dűlőre!
Páter Tritytroty ugyan üti
A vasat,
A butaság hajnala im
Felhasad!

Két dolog volt a mit eddig
Miveltél?
Schwarz Gyulának utcunque
Megfeleltél.
A másik meg a tandij fel
Emelés,
Ezzel aztán boldogul a
Nevelés!

Ugy látszik,hogy „nem törbenned
Fel a gyöngy,
Lenn maradt a gyáva földön
Mint göröngy"
Bizony megbotlik benned a
Vak ló is,
Nem állhatá, — kifakadt a
Napló is!!!

Csalhatatlansági dogmát
Hirdetik,
Hájas püspökök a törvényt
Nevetik!
Jön befelé jézsuiták
Bricskája,
S orrodra megy Tökfalusi
Fricskája!

Az Ellenőr azt állitja
Meg a Hon!
Katholikus kaszinóba
Vagy otthon!
Fel is hivnak: csak egy szóval
Czáfold meg!
Renomédnak köpönyegét
Igy fold meg!

És te hallgatsz...a varjak meg
Kárognak!
Nem vetsz gátot a szellemi
Károknak!....
Nem sokára páter Tritytroty
Lessz itt úr,
Mert: qui tacet, consentire
Videtur!

Nagy Bőgős.

Eredeti levelek.

Tejös, tekéntetös és nemzetös szerkesztő úr!

Böcsületös és tisztösségös Kecskömét szabad királyi városunkrul, és kiváltképen ennek kapitányárul, nem épen nagy érdemökkel ékesködő pofozkodi Szűcs Imre urról, Ludas Matyi nevezetü és röhögésre inditó lapjában többször jelöntek mög mostanában kissebb és nagyobb czikkejök, melyöknek végtire azon értelmök vagyon hogy: nem épen illendőségös egy ojan városnak, mint Kecskömét, möly — igazán szólva — a mostani szomoru szögedi komédia csaknem mindön fölvonásaiban szerepöl — szégyönei szaporitására ojan kapitányt választani és hivatalában eltürni, akinek eddigi mindön érdömei pofozkodásban állanak.

Ezön oknál fogva töhát engöggye mög neköm föntisztölt szerkesztő ur! hogy nömös városunk és ennek lakossága védölmére, mögjelent és nevezött czikkölyei ellenében egy pirinyó pönnát ránthassak.

Nem asztat akarom ittend bebizonyitani, hogy a Matyi czikkölyei nem igazak, mer hiszön asztat ugy se tudnám, ha mögszakadnék is bebizonyitani; hanem csak annyit kivánok a magunk szépitèsére elmondani, hogy pofozkodi Szücs Imre nem a mi akaratunkbúl lött avvá, a mivé lött; mer bizony nekünk paraszt emböröknek annyi kedvünk sincs hozzá, mint kutyának a bothoz; ötet egyedül a képviselő testület tötte és nevözte ki, azért, mivel pofozkodinak az erejitül — mely röttentő nagy — mögfélemlött.

Innen hát világosan kiláthattya szerkesztő ur! hogy pofozkodi kinövezésében amint az város népe, épen ugy némöly tekintetben még az városi képviselőtest ü l e t (ennek a szónak a végén ne „tüledöt" tessék érteni) sem vétkös.

Végözetre ki köll jelöntenöm, hogy ő, tudniillik pofozkodi Szücs erödet szörint juhász familijábul származik, s hogy az ő édös attya is ojan termetös és embör röttögtető volt, hogy a ballószögi homokokban, hol ez előtt harmincz esztendővel lögeltette nyáját, ugy besüppedt talpa alatt a föd, hogy a szelek ma sem birják behordani homokkal az nyomait, és hogy ő nem is kecsköméti, hanem nagy-kőrösi eredetü.

Tisztölettel maradtam t. szerkesztő uramnak

Hajagos János mk.
kecsköméti polgár.

Hogyan származott a „Patikárus“ név?

G. helységben élt egy kedélyes öreg urambátyám, kinek egyik szeretetreméltó szokása az volt, hogy a karczost mód nélkül szerette; alighogy meg volt a szüret sohse ivott ó-t, mindig ujat, még pedig rendesen mindennap délután a pinczeszeren, hova is — mint mondani szokta — még ha vénasszony esett is, — elment, nem hibázott el egy napot sem.

De nem csak a jó uj karczost, hanem a jó nótát is nagyban kedvellette öreg urambátyám.

Volt a faluban kitünő jó banda az öreg Tunya prímás vezetése alatt. — Ennek az öreg Tunyának volt négy fia, Ferkó, Jóska, Károly és Jancsi; ezek s meg még vagy három czigány gyerek — tehát heten — naponként kiballagtak urambátyám után a pinczeszerre, hol már ekkor négyen-öten kóstolgatták a karczost, s olyan istenigazában tudtak muzsikálni, hogy az öreg pajtásival rendesen éjfél tájig elhallgatta, ekkor aztán hazafelé is zeneszóval jöttek, kisérvén őket a gyerekek.

Az ut — már t. i. a gyalogut — az ó temetőn vitt keresztül.

Volt a faluban két testvér, kik halálos ellenségei voltak egymásnak.

Urambátyám régen buzgólkodott már rajt', hogy a két haragvó testvért össze békéltesse, de minden igyekezete füstbe ment.

Egyszer egy szép októberi holdvilágos estén, jön ám haza urambátyám a pinczeszerről, a Tunya gyerekek utánna, huzzák a szebbnél-szebb nótákat.

Az ó temetőbe érvén, látja ám urambátyám az egyik haragos testvért jönni északról a fák között; megálj! hova mégy? kiált reá, s a mint a szót — mibe urambátyám sohse volt fukar — kezdi neki eregetni, csak bontakozik ám ki a fák közül dél felől a másik haragos testvér; — megálj, gyere ide! kiált rá urambátyám, az is megált oda ment.

No most! — gondolá urambátyám — itt a jó alkalom, el nem bocsátom őket addig mig össze nem békélnek, habár ezt a nagy csutora bort meg kell is itatnom velük.

A Tunya gyerekeknek azt mondta, hogy hagyják el a muzsikálást. — Azok elhagyták.

Ekkor a haragvó testvérekhez fordult, s ezt mondá nekik: hát gyerekek k . . . anyátok! hát már ti mindig halálos ellenségei akartok lenni egymásnak? tudjátok-e hol vagytok most? nézzétek, abban a sirban nyugszik öreg apátok, amott a testvérje, amott nyugszik apátok, ott meg a János meg az István bátyátok, tudjátok-e milyen atyafi-szerető emberek voltak azok, sohase czivodtak, mindig jó barátságban éltek; ti meg az egész familia gyalázatára mindig ugy néztek egymásra mint a vasvella! Mit szólnának ezek a kik itt nyugosznak, ha itt köztünk volnának, erre a ti ellenséges viseletetekre? Gyertek ide! nézzétek ez itt apátok sirja, te álj ide, te meg amoda, s itt apátok sirján keresztül nyujtsatok kézjobbot egymásnak, tudom minő vasfejü ficzkók vagytok, azért azt mondom: egyik se nyujtsa elébb mint a másik, hanem egyszerre!

A két testvér meg volt hatva, s némán oda állottak apjuk sirja fölé, s midőn az öreg ujra noszogatná őket, az egyik megszólamlik:

Ne bántson ungem ürambátyám, én beteg vagyok!

Beteg vagy?! no ha beteg vagy hát itt a p a t i k a . . ezzel kezébe nyomá a terjedelmes csikóbőröst, itt a p a t i k á r u s i s . . . . . ezzel a Tunya gyerekeknek int, azok meg ráhuzták azt a régi szép nótát:

„Veres bársony süvegem . . .
Most élem gyöngy életem“

no! lilek k . . . anyátok fogjatok kezet!

A két testvér kezet nyujtott, a csikóbőrös p a t i k a s a Tunya gyerek p a t i k á r u s kigyógyiták őket a haragvó nyavalyából, egyik kotyogó hangjával, másik andalgó nótájával. — Szóval az urambátyám által ajánlott p a t i k a és p a t i k á r u s, megtették a hatást.

A két kibékült testvért karöltve kiséré az öreg a familia házhoz, hol a rendes napi társaság elébb csudálkozva, majd kitörő örömmel fogadá a kibékült testvéreket, kivált miután urambátyám eldicsekvék, hogy minő p a t i k a és p a t i k á r u s által gyógyitá ki őket a haragvó nyavalyából.

Ez napságtól fogva a Tunya gyerekeken rajtok veszett a P a t i k á r u s név!

Urambátyám is meghalt már, — a kibékült testvérek is ott nyugosznak örök békességben az alatt a sirhalom alatt, hol egykor békejobbot nyujtottak egymásnak; szegény Tunya Ferkó is ott porlik a pesti kerepesi temetőben, hanem a P a t i k á r u s név emlékezetes még sokak előtt, kik bübájos nótáin keseregve andalogtak! . . , . . .

Zichy Antal albumába.

Páduai szent Antalra
Mondom neked Tónikám!
Még a szentek közzé vesz fel
A római vatikán.

Pedig én ugy tudom hogy te
Pesti t a n f e l ü g y e l ő
Volnál, tehát az oktatás
Szent ügyét képviselő!

És te védelmedbe veszed
Az i n f a l l i b i l i t á s t.
Tónikám ez ostobaság
Megárt neked majd meglásd.

Tán biz Pauler biztat rá
Hogy hirdesd e veszett tant?
Tudod mit mond a példaszó:
„V a k vezet v i l á g t a l a n t.“

M a t y i.

*

A kőbányai

Kis fiu: Ni ni mamàcska! ugy-i a tisztelendő bácsi is nyom annyit, mint az a sertés.

sertés kiállitáson.

Borsszem Jankó is meglátogatván a sertés-kiállitást, azon öntudattal kocsikázik haza, hogy a kukoriczán épen ugy meghizik a disznó, mint ő a subventión.

Jeremiáda.

Óh Pauler! Pauler!
Mért vagy te oly „pauper."
Hogy a szent gyülekezet
Orrodnál fogva vezet. ?

Nem neked való az a
Vörösbársony zsölyeszék . . .
Alád biz inkább csak a
Gyóntatópad illenék.

Miniszteri tárcza helyt
Ott a breviárium . . . .
Nem hongyülés kell neked,
De a seminarium.

Alattad nem virágzik
Sem iskola, sem cultus . .
Sőt inkább fejedre nő
Minden nagyhasu stultus.

Mondanom sem kéne tán . . .
Hogy minden ultramontán
Püspök azzal kérkedik:
Minisztránsuk vagynekik.

Egy szó mint száz . . . köszönj le,
A publikum beléd unt . . . .
Megígéztek a papok,
Az az: „circumdederunt."

Szabadkai életképek.

XXXI. kép.

Miska bácsi és Körpelesz.

Miska bácsi: Tudja maga Körpelesz! hogy az én vőmet nagyon akarják megtenni főispánnak.

Körpelesz: Már mint a polgármester urat?

Miska bácsi: Igenis Lénárd Mátét.

Körpelesz: Azt thodom, hogy akarják egy-két urak, de hogy a népség akarná: arról nem thodok semmit; hanem azt is thodom, hogy thübben fülmentek a miniszteriumhoz és petitionálták, hogy ü ne legyen főispán.

Miska bácsi: Nem kell humi hirekre hallgatni; az már bizonyos, hogy ő lesz; mert a miniszter már föl is kérte őtet irásban, hogy fogadná el a főispánságot.

Körpelesz: Megengedem, hogy irtak neki, de nekünk arról még semmit sem irtak.

Miska bácsi: Maga ne okoskodjék, nem a maga eszéhez való a magasabb politika.

Körpelesz: Megengedem . . . de hát mi tetszik?

Miska bácsi: Hét tudja . . . miután az instellatió sok pénzbe kerül: tehát vegye meg a polgármester ur gabonáját és tetejiben meg az enyimet is, és fizesse le az árát előre.

Körpelesz: És a gabonát mikor venném át?

Miska bácsi: Majd instellatió után.

Körpelesz: És ha nem lenne instellatió?

Miska bácsi: Mondom, hogy bizonyos.

Körpelesz: Engedelmet kérek . . . tetszik thodni, hogy most nagyon zavargós világban élünk: ami ma bizonyos, az meglehet, hogy hulnap nem bizonyos, azért nagyon bajos az ilyen g'schäftet megcsinálni.

Miska bácsi: Talán már maga is balpárti lett?

Körpelesz: Én az a párti vagyuk, ahul a thübbség van; azért ne tessék rám haragudni.

Miska bácsi: Jó van jó . . . csak vőm legyen a főispán; pedig 5 nap mulva ő lesz: majd megvenné a gabonáját.

Körpelesz: Lehet, hogy 10 nap mulva sem lessz, és mégis megveszem a gabonáját.

Erre Miska bácsi haragosan távozik, Körpelesz pedig mondja magában: Ez mégis különös . . . . én adjak neki pénzt, hogy ü majd nekem ád instellatiót . . . . . Minek nekem az instellatió?! . . . .

Egy fültanú az oszlop mellül.

!!! Kivonat !!!

a pesti első katholikus kaszinó diszülési jegyzőkönyvéből:

1. szám. Olvastatott szent társulatunk érdemteljes tagjának, dr. Pauper Tivadar cultuszminiszter ő excjának tudósitása, melyben értésire adja szent társulatunknak, hogy egyik érdemes vidéki tagtársunk a zselizi pap holmi apró-cseprő gyerek sikkasztás miatt, a különben elég loyalis Bars vármegye törvényszéke által nyolc évi status fogságra itéltetett, mely felett tisztelt tagtársunk méltó megbotránkozását fejezvén ki, felhivja szent társulatunkat, lépne közbe: hogy a szent clérus tagjai holmi ily apró-cseprő históriák miatt, ne háborgattassanak, s személyes szabadságuktól meg ne fosztassanak. — Határoztatott:

Miután a világi törvényszéknek egy pap felett hozott itélete az örökké szent és állandó Concordatum szerint merőben érvénytelen, miután továbbá az ilyen apró-cseprő dolgokat több szent és csalhatatlan pápák — több századokon felmerülve — gyakorolták, szent társulatunk e törvénytelen itélet felett méltó bosszankodását szinte jegyzőkönyvileg kifejezi, felkérvén s megbizván a t. elnökséget, hogy minden tehetségével oda hasson, hogy az egyedül idvezitő anyaszentegyház szolgái ily csekélységekért jövőre ne háborgattassanak. — Ennek kapcsában a jegyzőség megbizatott szent társulatunk rendes közlönye a Ludas Matyiban mindezek közzé tételével.

Kelt Pesten aug. 31. a' csalhatatlansági dogma második évében.

Páter Makutyi jegyző.
Páter Lóbél de szigetujfalu mendikás.

Árverési hirdetmény.

A pesti katholikus kaszinó részéről ezennel közhirré tétetik, hogy f. évi september 10-én délelőtti szent mise után saját helyiségében az alább következendő s a szent társulat által használaton kivül tett tárgyak, nyilvános árverés utján a legtöbbet igérőknek azonnali készpénz fizetés mellett elfognak adatni. Nevezetesen:

	Kikiáltott becsár. forint.	krajczár.
1. **Felvilágosodás**, mire a csalhatatlanság kimondása óta többé semmi szükség sincs	—	5
2. **Keresztényi szeretet és könyörületesség**, öszveböngézve a magyarországi főpapok kebeléből. Csak igen kevés s apró homeöpatikus adagokban. Egy portzio	—	15
3. **Egy breviárium**, melyet volt tulajdonosa, egy jámbor falusi plebánus, 7 gyermek atyja — egyszer csakugyan keresztül olvasott. A maga nemében unicum	—	30
4. **Egy apácza öltöny**, az összes magyarországi apáczazárdákból kikeresve, melyből tulajdonosnője szüzen halt ki. Ez is unicum	13	—
5. **Egy barát csuha**, szinte a magyarországi összes franciskánus zárdákból kikeresve, melynek gazdája nem venereában halt meg. — Ez is szinte unicum	15	—
6. **Egy tubákos pixis**, volt főpapi tulajdon, melybe tulajdonosa mindig keztyütlen kézzel nyult	1	50
7. **Egy valódi plebános reverenda**, a melyben még gazdája soha sem ölelte meg gazdasszonyát. Ez aztán az unicumnak unicumja	30	—
8. **Egy gyóntatószék**, melyben még sose csókoltak meg egy menyecskét se. Szinte unicum	22	25
9. **Egy papgazdasszony főkötő**, mely még sohse találtatott meg az atyaság vánkosán. Hasonlóképen unicum	2	50
10. **Plébániákon s apácza zárdákon viritó női erények** több száz példányban, ára darabonként	egy peták.	
11. **A „Magyar Állam“** azon példánya, mely becsületes nyelven van irva. Valódi unicum, noch nie dagewesen . .	—	10
12. **Tiz darab koldus fillér**, melyet páter Tritytroty ő eminenciája magas hivatalba jutása óta ki osztogatott. Ennél több az egész országban nem találtatott, tehát nagy ritkaság. 1 darabnak ára *egy körmöczi arany*.		

Mindezen ritkaságokból befolyandó összeg nagy nyomorusággal küzdő szentséges és csalhatatlan atyánknak IX. Piusnak a nagynak, Péterfillérül fog küldetni az arany trónus megvételéhez; e végből a szent társulat nagyban számit a kegyes katholikus lelkek minél számosabbani megjelenésére a licitation.

Kéretnek a hazai öszves humorisztikus lapok ez árverési hirdetménynek, kedvelt közlönyünk — a Ludas Matyiból — istennevébeni átvételére.

Gróf Kiczráky elnök.
Páter Bél Pál
de szigetujfalu minisztráns és liferáns.

A próba.

P. bucsujáró helyen meglátogatták a plébánust a szomszédbeli tisztelendő collegák s többeknek szemébe tünt a házkörül sürgő forgó szépség. Egyik meghittebb colléga kérdést tőn tehát vacsora közben, hogy ki az a szép teremtés? mire természetesen a házi gazda azt felelte, hogy „unoka huga.“ Ezen feleletre a collégák kétkedőleg rázván fejüket, a házi atya papi becsületére állitotta hogy unoka huga.

Később a plébános a pinczébe menvén, hogy vendégeit egy kis jobb borral traktálja meg; egyik pap a vendégek közül ajánlkozott, hogy ő megfogja tudni a valót, mert nagy kópé ám ez a Sandri. Kapta tehát egy pár ezüst kanalat a zsebébe csusztatott, de ugy, hogy azt az épen bejövő unokahug meglátta.

A vendégek elmentek. Az unokahug referálja, hogy ez s ez a tisztelendő ur, ki a bácsinak jobbján ült, zsebébe tett két ezüst kanalat.

Bizonyosan csak tréfált, mondja a plébánus, majd visszaküldi holnap. Azonban vár egy hétig, de biz nem küldik a kanalat, ir tehát a collégának, hogy tréfából el vitt két ezüst kanalat, tehát küldje haza.

A colléga vissza ir, hogy ő nem vitte el papi becsületére mondja.

Ismét ir a plébánus, hogy ne bolondozzon tovább, mert bizonyosan tudja, hogy ő vitte el a kanalat, s megvárja tehát, hogy azt azonnal vissza küldi.

De biz a colléga csak nem küldi a kanalat, erre aztán ujra ir a plebánus, még pedig egy goromba levelet, melyben fenyegetődzik, hogy feljelenti a lopást a püspöknek, ha szép szerivel vissza nem adja a kanalat.

Erre aztán válaszolt a collega, hanem nem tette a plébánus az ablakba. A válasz e volt:

„Lásd, te papi becsületedre fogadtad, hogy az a leány unokahugod. Megakartunk róla győződni, a kik a bucsun nálad voltunk, ha valóban az e? és meggyőződtünk: hogy nem az. A két ezüst kanalat még azon estve az ágyad vánkusa alá tettem s ime a te ágyad két hét óta nem volt megvetve, és te két hét óta nem feküdtél saját ágyadban.“ Dixi.

Belügyminiszteri izlés.

Spiritusz gyár előtt van egy
Óriás nagy trágyadomb —
Pest városa parancsolja:
„Német! azt onnan elhordd.“
De Róth Vili azt rendeli:
„Csak azért is maradjon“
No hát csak hadd legeltesse
Szemeit a ganajon.

Discurszus.

Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Tudja-e szomszéd! mi Pest városának ez idő szerint a megtekintésre méltó nevezetessége.

Iczig: Hogy ne thodnám Mihály gazda!

Mihály: No mondja meg hát, ha tudja.

Iczig: Hát a redout meg a zsinagóga.

Mihály: Nem találta szomszéd!... két domb Iczig szomszéd két domb... az egyik a koronázási domb, mely már 4 év óta mint szemétfogó szerepel a lánczhidtéren; a másik pedig a szeszfinomitó gyár trágyadombja, melyen már 4 hét óta rágódik a nemes közgyülés, különösen Vecsei képviselő, mégis ahelyett, hogy fogyna, maholnap akkorára nő, mint a Gellérthegye.

Mihály: Ugyan szomszéd maga már többet ért a magasabb politikához mint én — mondja meg miért nem hivták meg Andrássyt a gasteini értekezletre.

Iczig: Mert attól tartottak a fejedelmek, hogy ott is majd a sátoralja ujhelyi passióját fogja követni s csak verebekre puskázik.

Zsiga póstás.

Joskó Zazravecznek: Hallja kend Joskó! ha szénégető kend, hát tőkén legyen a szeme. Banoczi kovács históriáját ugy elnyujtotta kend, mint a szentiványi éneket, azért nem drukkoltatjuk ki, hanem osztég ne haragudjék meg kend érette.

Nagy Bőgősnek pedig „meghagyatik“, hogy Pauler miniszter bucsuztatóját készen tartsa a zsebében, mert a miniszter ur nyugalmaztatik.

Tisztelt előfizetőimhez.

A „Ludas Matyi“ fennállása, tehát 5 év óta, másodszor fordul elő azon eset, hogy lapom a rendes időre Vasárnapra meg nem jelent. Azon moralis kötelesség, melylyel előfizetői irányában minden rendes szerkesztő és kiadó kötve van, kényszeritenek azon őszinte nyilatkozatra: hogy lapom késedelmes megjelenésének okát adjam. E késedelem oka a „Magyar Nyomda“ azon időre, melyen lapomat kellett volna nyomnia, más sietős váltó munkát vállalt. (Dr. Hermann Adolfnak a „Hon“ sept 3-ik számához mellékelt nyilatkozatát Dal Cin és Győrfy Gyula ellenében.) A „Magyar Nyomda“ illetőleg vezetőinek ezen rendellenes eljárása ellen a midőn tiltakozom, azt egyuttal előfizetőim itéletére bizom.

Pest, sept. 4. 1871.

Mészáros Károly.
szerkesztő és kiadó.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel. (Lipot-utcza 11. sz. a.)